

marks Nationalbank i henhold til den frivillige aftale herom indgår i udlånsmassen ved ovennævnte beregning af rentemarginalen. Dette er ikke tilfældet. Til orientering kan oplyses, at disse deponeringer pr. 31. december 1969 for bankernes vedkommende androg 151 mill. kr., og at de forrentes med 1½ pct. under diskontoen. Bankernes beholdninger af fonds indgår ej heller i udlånsmassen ved beregningen af rentemarginalen.

Efter anmodning kan der vedrørende de ATP-midler, der udlånes til erhvervslivet, oplyses, at disse udlån foretages via pengeinstitutterne, der forrenter ATP-midlerne med vedkommende pengeinstituts højeste indlånsrente. ATP-fonden blander sig ikke i spørgsmålet om den rente, som pengeinstituttet beregner sig over for låntagerne. Risikoen for lånet ligger således hos vedkommende pengeinstitut, der må antages at beregne sig normal udlånsrente.

Supplerende svar:

I fortsættelse af mit notat om bankernes rentemarginal kan jeg oplyse, at sparekassernes rentemarginal i årene fra 1959 til 1968 har udviklet sig således:

1959	1,81
1960	1,76
1961	1,76
1962	1,86
1963	1,99
1964	2,14
1965	2,32
1966	2,59
1967	2,66
1968	2,89

Rentemarginalen er for sparekasserne beregnet som forskellen mellem renteindtægter, derunder provision, og renteudgifter, hvilken forskel er sat i forhold til et gennemsnit af balancesummen ved regnskabsårets begyndelse og slutning. (Renteindtægterne omfatter også rente af fonds, udbytte af aktier og renter af indlån i andre pengeinstitutter).

Beregningsmetoden for sparekassernes rentemarginal er således ikke kongruent med bankernes, men der foreligger ikke andre tal, inkl. provision, for sparekassernes vedkommende.

Den større rentemarginal for bankerne skyldes til dels, at sparekassernes gennemsnitlige indlånsrente er højere end bankernes til trods for, at både sparekasser og banker følger aftalen om maksimum for indlånsrenterne, men denne forskel forklares ved, at sparekasserne har relativt flere indlån på opsigelse end bankerne (70 pct. mod knap 45 pct. af samtlige indlån i marts 1969/december 1968). Forskellen i rentemarginalen skyldes endvidere, at bankernes udlånsrente (ekskl. provision) er betydeligt højere (1-1½ pct.) end sparekassernes, hvilket forklares ved, at bankerne i mindre grad end sparekasserne anvender faste renter og regulerer renterne ved enhver ændring i diskontoen, at bankerne i højere grad yder kassekreditter, for hvilken renten gennemgående er noget højere, og at de kan diskontere vekslere, for hvilket de også får en højere rente end for udlån. Endelig bemærkes, at bankernes udlånsform er mere omkostningskrævende end sparekassernes.